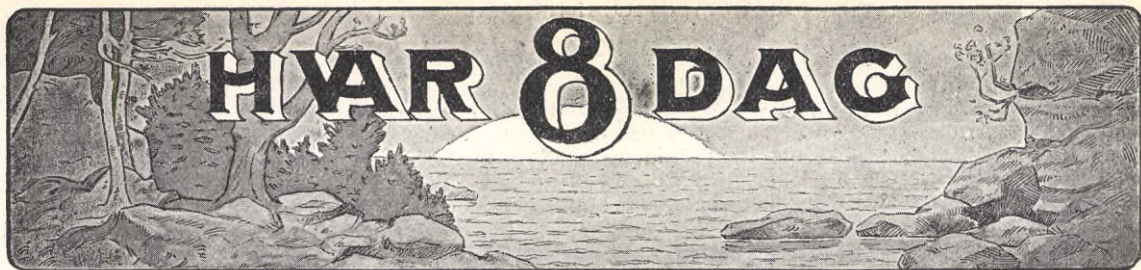

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 16 Februari 1902

N:o 20

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Herman Juhlin-Dannfelt* (med 1 porträtt). *Artur Haselius' graf å Skansen* (med 1 illustration). *En halländsk ryggåsstuga* (med 2 illustrationer). *Jean Raboul och hans historia*. Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erland Brat. *En nyvald utländsk ledamot af svenska vetenskapsakademien* (med 1 porträtt). *Striderna vid Théâtre Français* (med 3 porträtt). *Från Mili årsällskopets i Stockholm maskeradbal* (med 1 illustration). *Luftseglaren Santos Dumonts senaste flygförsök* (med 1 illustration). *Nordisk vinterdrott* (med 4 illustrationer). *De stora skotfångarne vid Holmenkollen* (med 2 illustrationer). *Miljonköpet af en Rafael-loffa* (med 1 illustration). *Ett skeppsbot* (med 5 illustrationer). *Vektans porträttgalleri* (med 24 porträtt). HVAR 8 DAGS novellblad, I: *Tom Lister som smugglare*. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. Dahlgren, Upsala.

Professor HERMAN JUHLIN-DANNFELT

HERMAN JUHLIN-DANNFELT.

MED ANLEDNING AF 50-ÅRS DAGEN.

»Moderneringen» har det svenska landtbruket blifvit kalladt. Det är dock mycket möjligt, att denna modernering, i trots af dess stora betydelse, icke bedrifvits och icke bedrifves så intensivt och praktiskt, som sig borde, och skälet härtill är kanske, att svenskarne i allmänhet vilja komma alltför fort till målet. De vilja hastigt göra eröfningar, men gifva sig icke tid till planmässigt och långsamt gifvande arbete. Och detta gäller särskildt om vår tid.

En man, som mer än de flesta gjort sig förtjänt om det svenska landbrukets rationella förkofran, är professor Juhlin-Dannfelt, hvilken, som bekant, är föreslagen till Landbruksakademiens sekreterare efter professor Lovén och med all säkerhet kommer att blifva dennes efterträdare.

Herman Julius Juhlin-Dannfelt är son till agronomen, sedermera landbruksföreståndaren, intendenten vid Landbruksakademiens experimentalfält, svensk-norske generalkonsuln i Helsingfors och London m. m. C. Juhlin-Dannfelt.

Född i Edeby invid Drottningholm, genomgick J.-D. Nya elementarskolan i Stockholm, där han 1871 blef student. Han studerade sedermera vid Uppsala universitet, aflade 1876 fil.-kand.-examen, 1881 fil.-lic.-examen och promoverades 1882 till fil. d.r.

Vintern 1872—73 tjänstgjorde den unge mannen som assistent vid Ultuna landbruksinstituts laboratorium samt var 1873 sekreterare vid svenska afdelningen af världsutställningen i Wien. Åren 1878, 1879 och 1888 beklädde J.-D. posten som extra geolog vid Sveriges geologiska undersökning och blef 1881 ordinarie elev vid Ultuna landbruksinstitut, hvarifrån han utexaminerades 1882.

Från och med detta år har J.-D. uteslutande egnat sig åt det svenska landbruksväsendets framgång. Han var 1882—83 lärare vid Malmöhus hushållningssällskaps landbruksskola å Oregård, 1883—85 vikarierande hufvudlärare i organisk och

ogrik-kemi samt geologi vid Ultuna och 1884—85 lärare i mejerikemi vid därvarande högre mejeriskola. Från sistnämnda år till 1892 förestod J.-D. Kopparbergs läns landbruksskola å Vassbo och var under åren 1888—92 Kopparbergs läns hushållningssällskaps sekreterare, hvarjämte han 1890 förestod länets frökontrollanstalt. Sedan 1892 har J.-D. varit lektor i jordbrukslära och jordbruksekonomi vid Ultuna landbruksinstitut samt institutets rektor och sedan 1896 äfven sekreterare hos institutets styrelse.

Att J.-D. utsetts till prisdomare vid flere utställningar är själfklart. 1895 blef han ledamot af Landbruksakademien och erhöll 1897 professors namn, heder och värdighet.

J.-D. företog 1880 med understöd af Vet.-Akad. en algologisk studieresa i Sverige, reste 1876 i Förenta staterna samt företog 1884 med statsstipendium en agronomisk studieresa i Danmark, Tyskland, Holland, Frankrike och England samt 1889 och 1894 till Tyskland och England.

Bland J.-D.:s af trycket utgifna arbeten märkes *Jordbrukarens handlexikon*, 1885—86, ett synnerligen nyttigt arbete. J.-D. har för öfrigt en mängd skrifter rörande Ultuna och verksamheten därstädes, har i »Uppfinningarnes bok», 2:dra upplagan af år 1899, författat större delen om jordbruket i afdelningen landtushållning, har skrivit uppsatser i »Bihang till K. Vet.-Akad.:s handlingar», i »K. Landbruksskol:s handlingar och Tidskrift», i »Tidskrift för Landtmän», o. s. v.

* * *

Professor Juhlin-Dannfelt hyllades på 50-årsdagen på olika sätt, af institutets lärare, elever och betjäning, med tal, diplom och gåfvor. Det hela vittnade om känslor af uppriktigt aktning och vänskap, hvarmed de uppvaktande voro fästa vid jubilaren.

ARTUR HAZELIUS' GRAF Å SKANSEN.

Foto. Lindahl, Stockholm.

I förra veckan grafsattes Artur Hazelius' stoft i det fullbordade mausoleet under den väldiga bautastenen å Skansen, hvars furor susa minnessång öfver en af nordens äldste söner.

EN HALLÄNSK RYGGÅSSTUGA.

Efter fotografier af A. J. Hagnell, Halmstad.

INTERIOR AF HALLÄNSK RYGGÅSSTUGA.

Den typ af allmøgebostæder som bær namnet ryggåsstuga torde väl i det nærmaste hæ forsvunnit från södra Sverige, där den uteslutande förefunnits. I hvarje fall, om den existerar, är den en sådan kuriositet, att den väl försvarar sin plats i en illustrerad tidnings bildergalleri.

HVAR 8 DAG har blifvit satt i tillfälle att gifva sina läsare en inblick i en af de få ännu existerande halländska ryggåsstugor, den som för väl ett trettiotal år sedan hittades i en fjerrbelägen trakt i mellersta Halland af framlidne godsägaren och riksdagsmannen Alfred Bexell och af honom förflyttades till en af hans egendomar, Torstorp, hvarifrån den sedermera af enkefru Bexell fördes till Kullagården i Veddige socken.

Såsam man af bilderna kan öfvertyga sig, är det ingen færdigmansstuga. Det yttre är visserligen, som sig bör, tarfligt. Grofva timmerstockar, rödfærg på gaffarne, halmtak och små, små blyinfattade rutor. Det är »stilen». Men exteriören svår ohjælpigt mot interiören. En så rikt försedd och sirad ryggåsstuga som den på Kullagården har icke mången daneman ägt. Där finns silfver till många, många tusen kronors värde, koppar, tenn,

hvarjehanda husgeråd, såsom det plægar heta i bouppteckningsprotokoll, hvilka ingen bouppteckningsman skulle kunna uppskatta till deras fulla värde. Med ett ord: i denna ryggåsstuga är inrymdt ett helt museum.

Sedan herr Bexell en gång väl upptæckt »ramen», blef det hans oppgift att i densamma infatta allt hvad hans provins ägde af säregna kulturminnen. På ett ställe oppdagade han ett par handskar, som burits af Karl XII, autentiska dærför, att de på utansidan hade det kungliga monogrammet. På ett annat ställe kom han öfver den generalsuniform, i hvilken Karl Johan poserat för Fogelberg, då denne berömde skulptör modellerade kungens rytarestaty, som nu pryder en af de ofentliga platserna i Stockholm.

Men det är ej blott den kungliga garderoben som är representerad i Kullagårdens ryggåsstuga. Demokrat som gubben Bexell var innerst i själen, lade han særskildt an på att samla föremål, hvilka kunde belysa allmogelivvet. Folkdräkter och detaljer af folkdräkter, hvilka torde vara af ett högt etnografiskt värde, sadlar, selar, vapen, jordbruks- och hushållsredskap, hvilka inom — må uttrycket

tillåtas! — allmogebourgeoisien bibehållits intill samtiden — allt har den nitiske folk- och kulturvännen samlat i sin stuga, där han själf så innerligt väl trifes i kretsen af familj och vänner, medan brasan sprakade i den stora spiseln, ett i fråga om ornamentik särdeles remarkabelt minne af reässanskonst.

Men på denna stil finns det ett öfverflöd af

och öfverhufvudtaget moraliska utgifter, hvilka icke låta sig taxeras i siffror. Man säger oss, att enkefru Bexell skulle eventuellt vara hågad att sälja sin ryggåsstuga och det däri inrymda museum, i den händelse en köpare skulle presentera sig, hvilken hyser samma intresse för »folklore» som hennes man. Hon vill emellertid icke tillåta någon styckning af det verk hennes make med så stora

INTERIÖR AF HALLÄNSK RYGGÅSSTUGA.

prof i den Bexellska stugan, i all synnerhet bland de talrika silfverföremålen. Det största kuriosum inom denna samling torde vara vindragareämbetets i Hamburg rikt sirade välkomma. Huru gubben Bexell kommit öfver denna skatt där nere i de halländska bygderna, är ett djupt mysterium äfven för hans familj. Men hvad familjen och herr Bexells egenhändiga anteckningar kunna upplysa om, det är att den kostat sina modiga styfrar.

Medan tal är om pänningevärde, bör det framhållas, att denna samling svårligen kan uppskattas i mynt. Den har åstadkommit genom ett intresse

uppoffringar ävägabragt. Eljest kunde han nog ha blifvit af med sin stuga — så småningom.

Det här funnits spekulanter på silfverskatten eller delar däraf, man har ingifvit anbud på en del kartografiska verk, sanna rariteter, hvilka förvaras i ryggåsstugan, men fru Bexells svar har städs varit: »allt eller intet».

Hon har rätt. Samlingen bildar ett helt. Skada blott att den är tillgänglig på en så stor distans från de centra, där man väntar sig prima bilder af nationellt kulturlif samlade och där turistströmmen gemenligen gör halt.

JEAN RABOUL OCH HANS HISTORIA.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af *Erland Bratt*.

(Forts. fr. föreg. n: r.)

»Ni undrar, hvad detta var för en främling», frågade doktorn mig, när vi blifvit ensamma. »Att han var en hindu, upplyser icke om någonting. Ni såg det föremål, han räckte mig, och som jag, till hans obeskripliga harm förpassade in i kaminen? Det var ett tecken, rätt gängse bland fakirer och mahatmer, och det innebar i all sin enkelhet min dödsdom. När jag vanhelgande grep det, förbröt jag mig mot dessa sekters heligaste ceremonier. Jag vet, att vi skola blifva bundsförvandter, monseieur Marmont, och jag behöfver yppa mitt inre för någon. Kom till mig i eftermiddag vid 6-tiden, och ni skall bereda mig en lättnad genom att lyssna till de händelser, som resulterat i dem, som ni nyss varit vittne till.»

Jag tog farväl af honom, men infann mig, som han själf önskat klockan sex samma dag.

Jag mottogs af betjänten; som till min stora förvåning, underrättade mig om, att doktorn var utgången samt anmodade mig uppge min adress.

Sedan man försett mig med nödiga medel, hade jag hyrt ett rum vid Boulevard Malakoff, och jag uppgaf med en viss stolthet husnumret. Jag återvände från min misslyckade mission, och allt efter som dagarne gingo, utan att doktorn lät höra af sig, trodde jag, han ändrat åsikt och blifvit obehågen inviga någon utomstående i de hemligheter, som oroad hans egendomliga tillvaro.

Jag öfverraskades därför, när jag inemot två veckor efter vårt sista sammanträffande mottog ett telegram, hvori han anhöll, att jag samma kväll måtte besöka honom. Utan dröjsmål hörsammade jag kallelsen, och liksom för att markera min punktlighet slog klockorna ute i staden sina pliktskyldiga nio slag, när man öppnade dörren till doktor Rabouls rum för att anmäla min närvaro.

Han såg upp vid mitt inträde, men i motsats till depeeschens ifriga innehåll, hälsade han min ankomst tämligen kallt. Med en lätt gest med handen, bjöd han mig taga plats. Jag gaf akt på honom. Jag såg, att något passerat, att detta något sysselsatte hans tankar, och jag funderade öfver, i hvilka sällsamma eller fruktansvärda tilldragelser, kvällen skulle utmynna.

Sedan han suttit stilla en stund, riktade han sina djupa ögon mot mig och yttrade:

»Att jag trots vår öfverenskommelse ej var tillstädes den afton, då ni för fjorton dagar sedan uppsökte mig, är beroende af samma sak, hvilken nu förmått mig tillkalla er. Jag antager det är öfverflödigt upprepa de händelser, hvilka ni då kom att åse, ty jag har anledning tro, det de i era ögon voro alltför uppskakande, alltför drastiska för att glömmas. Men för att odeladt kunna vara säker på såväl er uppmärksamhet som ert förstående, tillåter jag mig antyda, att den person, hvilken då på ett så oangenämnt sätt afbröt vårt samtal, ej är ensam i sitt slag, och att ni bör härda era närver med den tanken, att ni snart ånyo torde komma att göra en dylik bekantskap.»

Det lekte något sarkastiskt kring hans mungipor, och jag blef obehagligt berörd af denna raljerande ton. Jag ville invända något för att påminna honom om, att han ej själf varit okänslig för hinduens plötsliga uppträdande, men innan jag hann säga detta, återtog han:

»Det torde så småningom ha blifvit er klart, att mitt egentliga syftemål med den annons, som jag

har att tacka för ert första besök, ej sammanfaller med ordalydelsen däri, utan har jag snarare på så sätt sökt komma i förbindelse med en man, som jag efter granskning ansåg passa för mina ändamål. Ödet förde er i min väg och efter hvad jag kunnat döma, är ni den man jag sökt. Jag har på ett ganska frikostigt sätt sört för er närmaste framtid, och som de tjänster, ni gjort mig, ej motsvarar denna summa, torde det vara eller borde det vara helt naturligt, att ni frågat er, i hvad afsikt detta skett. Genom omständigheter, som legat utom hvarje möjlighet att kontrollera eller förutse, har ni tangerat så viktiga element i min tillvaro, att det helt och hållet strider mot mitt intresse, att vi hädanefter vandra skilda vägar.

Vid det första samtal, vi hade, yttrade ni besinningslöst, att ni vore villig tjäna mig med kropp och själ, och fast jag för tillfället ej kan öfverskåda i hvad mån båda komma till användning, är jag dock, med kännedom om de krafter, mot hvilka vi dra i härnad, nog förutseende för att ej utesluta möjligheten af er andliga förintelse. Därför betalar jag, och därför betalar jag högt! Guldet har nu en gång sina företräden, och det är, emedan jag skänker er dylika, som jag fordrar den ersättning, ni kan lämna: er kropp och — — — själ.»

Jag åhörde hans ord med de mest blandade känslor. Det fanns något i dem, som lockade mig, och jag kunde ej frigöra mig från en viss portion af stolthet vid tanken på att få tjäna denna öfverlägsna, mäktiga människa.

Men hvad som kom mig att rysa, var den kalla beräkande tonen, och förmimelsen af att vilja och frihet gledo mig ur händerna. Jag visste, att hans inflytande öfver mig skulle växa, att det ej skulle dröja länge, förrän jag var en del af honom själf, och detta så att förstå, att hans öfverlägsenhet var mig nödvändig på samma sätt som slingerväxterna söka kraftiga, lifgifvande stammar. Ack, att jag kunnat bryta denna förtröling och ägt kraft att följa de maningar, som drefvo mig från honom! Som det nu var, vågar jag påstå, att han redan tagit herraväldet öfver mig, och, om jag slog några slag med vingarne för att flyga min väg, så törnade jag dock städse mot de nät, han rest omkring mig.

Jag var förlorad.

Doktorn vandrade fram och tillbaka. Kanske väntade han, att jag skulle svara något, kanske sysselsatte annat hans tankar. Han gick fram till fönstret och sköt undan luckorna. Jag såg, hur stjärnorna tindrade därutanför, och jag undrade öfver, hvad som sysselsatte hans hjärna, då han lät sina blickar sökande irra ut i rymden.

Han lämnade snart fönstret, och då han återtog sin plats vid skrifbordet, höll han i handen samma otäcka skrin, som vid de båda tillfällen, jag sett det, nästan brakt mig till förtviflan.

Han satte det framför sig, och medan jag orolig väntade på, hvad som komma skulle började han:

»Ni igenkänner denna lilla tingest, och vet, hur han ligger där slumrande och dock vaken, ormen.

»Ni har sett stenen, hur den glimmar och glänser, och ni har kanske anat, att den är kärnpunkten i mitt lifs historia. Har jag kommit öfver den?... Kom litet närmare, så att jag kan hviska: Jag stal den! Men stöld är en affär på

sitt vis, ty för de ting, man stjäla, betalar man sin egen frid och ro. Jag talar ej om stackars varelser, missledda, urspårade individer, som stjäla för dagsbehof, jag talar om mig själf, om en man, som för ett stort intresse var redo vederstå alla.»

Han öppnade skrinet, och straxt höjde sig det gråglänsande ormhufvudet öfver kanten. Men doktor Raboul tog stenen och med en utdragen, klanglös hvissling tvingade han ner ormen, hvarpå han stängde locket. Han höll upp stenen mot lampan, och kanske för första och enda gången var jag i tillfälle att närmare beundra dess underbara prakt.

Den gnistrade, som om tusen små fina eldslågor dansat i dess inre, och stum af förvåning betraktade jag klenoden.

»Ja, icke sannt, den är vacker», började doktorn, »nästan vackrare än någonsin. Den prydde också ett gudabeläte, innan min hedniska hand vågade oskära den. Men vänta; jag har bedt er hit, för att ni skall lyssna till historien, den lyder i korthet som följer:

»Därigenom, att min lust för äfventyr och faror var starkare än hvarje annan hänsyn, drefs jag vid unga år långt ut i världen. Att uppräknat alla de yrken, hvaråt jag ägnade mig, eller rättare sagdt, af hvilka jag lifnärde mig, under den tid, som ödets hvirvelvindar förde mig hit och dit, kan för mig själf ha sitt stora intresse, men vore i öfrigt utan betydelse, då jag anser, att dessa mina första vandringsår äro utan inflytande på de tilldragelser, som skapade min senare tillvaro. Men kanske lyssnar ni undrande, om jag nämner, att äfven jag gjort bekantskap med fattigdomens fasor och, sämre lotiad än ni, uthärdade jag dem under långt vidrigare förhållanden än ni fått göra det. Ni känner måhända skuggsidorna af en fattig mans tillvaro här i Frankrike och förbannar det öde, som varit nog vänligt, att låta er lefva i en sund och yppig natur; men lyd mitt råd, och spar på kraftorden, tills ni lärt känna lifvet under andra zoner. Jag kom till Benares i Indien vid 18 års ålder, och fastän snart ett kvarts sekel skiljer mig från dessa dagar, har ingen af färgerna bleknat, intet minne förmildrats.

Paradiset för nöd och elände, sjukdom och förtviflan, det är Benares. Ni har läst om den heliga Ganges, som slingrar sig lifgifvande utmed staden, men om ni sett dess vatten en gång, låter ni er hellre sväljas af krokodilerna vid stranden, än smakar detta gula afskrädesflöde, detta stinkande, pestfyllda gift. Ni lefver bland en elak, djurisk befolkning, bland pockande, ljugande prester, ni ser tämpel och gapurer andas rökelse och vämjeliga kryddofter, vadar i religion och vidskepelse, snusk och pest!... Lef i detta samhälle, okunnig om dess språk, med förakt för dess seder, utan medel att existera och föremål för de inföddes hat!

»Jag har gjort detta i fyra långa år, eller tills omständigheterna förde i min väg en man, genom hvilken mitt lif blef brakt in i nya banor. Han var engelsman till börden och en af de mest begåfvade personer jag någonsin mött. Under hans ledning kom jag att studera medicin, och det var genom honom, som jag introducerades i kretsar, dit högst sällan en utomstående får komma.

»Genom böcker, men mest genom hörsagor, hade

jag mig bekant, att indierna, det vill säga vissa sekter bland dem, sedan århundraden tillbaka, fördjudat sig i studiet af krafter, hvilkas verkningar ligga långt utom den öfriga civiliserade världens känedom. Och i den mån man lät mig intränga i dessa djupa läror, greps jag af något liknande hänförelse vid tanken på att eröfra dessa slumrande skatter för att låta dem komma människosläktet i sin helhet till godo. Den tanken lämnade mig aldrig, för den var jag beredd att offra allt, och med ett intresse, som saknade gränser, gled jag tum för tum och år för år allt närmare mot mitt mål, och trängde in steg för steg i dess hemlighetsfulla tillvaro. Jag vann dessa egendomliga människors förtroende, och jag glädde mig åt framgången i mina sträfvanen.

»Men ännu stod jag främmande för mycket, ej just för det, som fanns att lära inom den krets jag tillhörde, men min vetgirighet stegrades vid det underliga tal, som jag hörde omkring mig, angående tillvaron af andra sekter, hvilka på ett långt fullkomligare sätt trängt naturkrafterna in på lifvet. Jag vågade ej röja mitt växande intresse för dessa utkorade individer, ty jag fruktade man skulle klandra min förmätenhet, men ifrigare än någon bland de andra, ägnade jag mig så energiskt åt sådana strapasor, som, i öfverensstämmelse med deras läror, skulle förinta köttets oemottaglighet och utveckla intelligensens kapacitet, att jag snart gällde som den yppersta bland dem.

»Detta, jämte den omständighet, att slumpen lät mig sammanträffa med en af mahatmernas representanter, förde mig slutligen mot mitt efterlängta mål, och under en följd af mer än 17 år lefde jag bland dessa fanatici, död för världen, begravnen djupt inne i Tibets mest ödsliga, okända trakter. Frivilligt var dock ej mitt kvarstannande under hela denna tid, och jag kan tryggt påstå, att nästan från mitt inträde bland dem, närde jag tanken på flykt, och om jag till en början lät frågan hvila, alltför upptagen af allt det häpnadsväckande, som jag såg och erfor, lefde den dock i mitt inre och antog, allt efter det ären gingo, så fruktansvärda dimensioner, att hvarje annat intresse trädde i bakgrunden. Det låter ju lustigt, men mitt käraste sällskap i denna omgivning, var samma orm, hvars bekantskap ni gjort, ehuru säkerligen med tvifvelaktig tillfredsställelse. Kanske var det något mänskligt i min natur, som tog ut sin rätt, ett begär efter ett väsen, till hvilket jag kunde säga min a tankar, som ville lyssna till mitt språk, och däraf kom det sig, vi blefvo vänner, Serpenta och jag. Men annars hade jag ingen. Jag sökte en gång leda samtalet in på förhållanden, som anginge den yttre världen. Mina ord dogo ohörda bort mellan klipphällarne...

»Hvilka de voro, dessa människor? Könlösa, fanatiska individer, hvilkas enda sträfvan afsåg en förintelse af allt mänskligt i tillvaron, hvilkas enda njutning var ohygglig själfortyr, och som stumma, grubblande framlefde sina dagar, utan önsknningar, utan mål. Var det då underligt, om jag greps af tanken på det erbarmligt fattiga i min existens? Jag hade nått mitt mål, trängt in på djupet af deras hemlighetsfulla kult, och det återstod mig blott att söka ett verksamhetsfält, där mina kunskaper skulle finna användning. Med andra ord: jag måste fly.

(Forts.)

EN NYVALD UTLÄNDSK LEDAMOT AF SVENSKA VETENSKAPSAKADEMIEN.

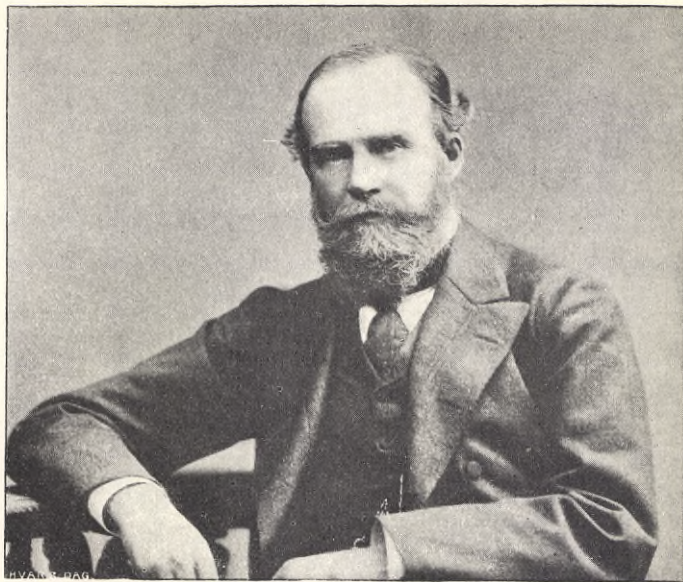
Till ledamot af vetenskapsakademien invaldes i december förra året den bekante engelske bankmannen och naturvetenskapsmannen sir *John Lubbock*, lord *Avebury*, hvilken är ordförande i Nobelkomitén i England för föresläende af kandidat till litteraturpriset.

Lord Avebury, som är född 1834, uppfostrades vid Eton College samt blef 1856 delägare i faderns, den bekante astronomen och bankägaren sir John William Lubbocks bankaffär.

Han införde åtskilliga förbättrade metoder inom bankrörelsen och blef till följd häraf hederssekreterare i Londons bankirförening, förste president i bankirinstitutet och medlem af internationella myntkommissionen.

1870 invaldes han i underhuset, hvarest han varit representant för Londons universitet sedan 1880. Han har där slutit sig till den liberala fraktionen och lyckats få flere betydelsefulla motioner genomförda.

Äfven som vetenskapsman åtnjuter han ett stort anseende, har innehaft ordförandeplatsen i flere lärda sällskap, är hedersdoktor vid olika universitet och ledamot af en mängd akademier o. d. Sin största berömmelse har han vunnit inom fornforskningen och naturvetenskapen, i hvilken senare han framstår som en af Darwins främste anhängare, och har han i ofvanberörda ämnen publicerat en

Efter fotografi.

SIR JOHN LUBBOCK, numera LORD AVEBURY, nyvald ledamot af svenska Vetenskapsakademien.

mängd skrifter, vittnande om grundlig forskning samt stor lärdom och genialitet.

Som synes, är lord Avebury i allo en prydnad för vår vetenskapsakademi — »Royal swedish Academy», som engelsmännen kalla den...

STRIDERNA VID THÉÂTRE FRANÇAIS.

LE BARGY.

JULES CLARETIE.

BARETTA.

Vid Théâtre Français i Paris, den världsberömda skådebana, som ingen resande i Seinstaden försummar att besöka, råder, som bekant, sedan en tid tillbaka en strid mellan teaterns societärer, d. v. s. de förnämsta skådespelarne, hvilka äro delägare i affären, och teaterns af ministern för de sköna konsterna tillsatta direktör — ty teaterns statuter föreskrifva, att en sådan skall finnas — hr *Jules Claretie*, väl bekant i Stockholm sedan hans deltagande i journalistkongressen 1897.

Societärerna påstå, att Claretie ruinerar teatern, att han icke egnat sig med tillräckligt intresse häråt, o. s. v. Hvad det sista beträffar, är det nog sant, att Claretie är en man, som har många järn i elden. Han är ju ursprungligen journalist samt roman- och novellförfattare, och sin journalistiska verksamhet, hvarpå han förtjänar glupska pengar har han

icke uppgifvit, när han 1885 tillträdde chefsposten vid »Molières hus». Som bekant, har Claretie tagit liflig del i Dreyfus-affären — han var till och med korrespondent under processen i Rennes — och kämpat på den olycklige kaptenens sida. De höga societärerna vid Théâtre Français, med den hyperelegante *Le Bargy* i spetsen — hvilkes porträtt vi äfven här återgifva — äro nationalist, och det politiska hatet har säkert bidragit till att göra schismen akut.

Vi återgifva också en tredje bild — af skådespelerskan *Baretta-Worms*, gift med den utmärkte skådespelaren *Worms*, hvilken behagliga artist nyligen lemnat Théâtre Français och därvid hade en lysande afskedsföreställning. Baretta har framställt milda tankfulla kvinnonaturer och gjort det på ett synnerligen intagande sätt.

FRÅN MILITÄRSÄLLSKAPETS I STOCKHOLM MASKERADBAL.

Ögonblicksbild tagen vid blixtnöj efter särskildt medgifvande för HVAR 8 DAG.

Foto: Julia Garry, Foto-Office & ac'ies, S'lm.

MILITÄRSÄLLSKAPETS I STOCKHOLM MASKERADBAL Å GRAND HOTELL var som bekant en af säsongens mest lysande fester, och illustrerades ytterligare genom närvaron af flere medlemmar af den kungl. familjen jämte kronprinsen af Danmark. Prinsessan Ingeborg står å bilden till höger, kladd i en förtjusande dräkt, med fjätlar, men, beklagligt nog, är endast en del af ansiktet synligt.

HVAR 8 DAG.

LUFTSEGLAREN SANTOS DUMONTS SENASTE FLYGFÖRSÖK.

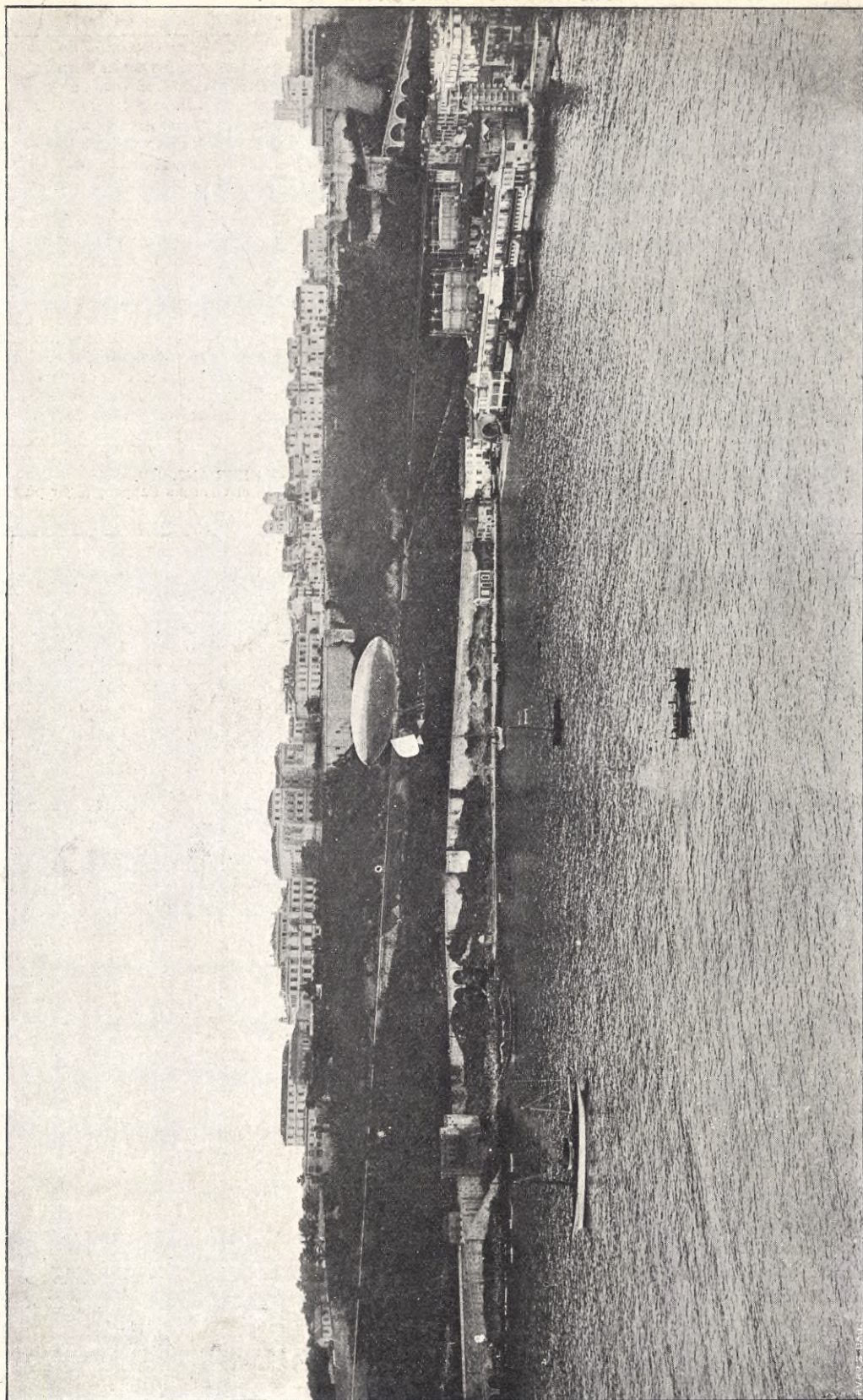
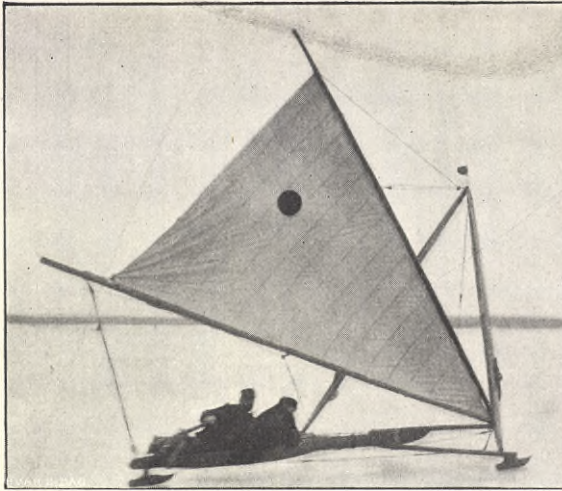

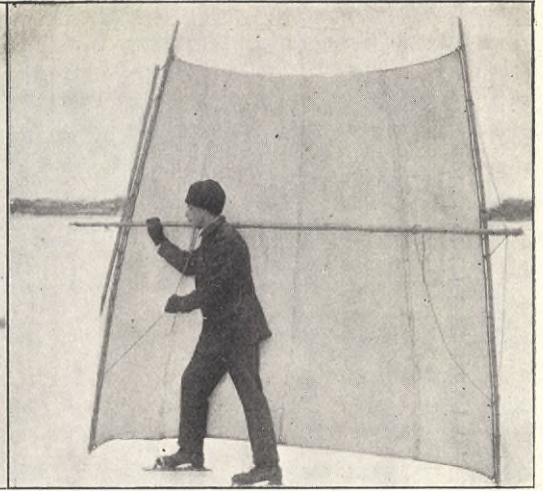
Foto. Chassétti-Flaotrens.

LUFTSEGLAREN SANTOS DUMONT FÖRETOG NYLIGEN NÅGRA FLYGFÖRSÖK MED SIN STYRBARA BALLONG VID KUSTEN AF MONTE CARLO, HVILKA UTFÖLLO SYNNERLIGEN LYCKLIGT.

NORDISK VINTERIDROTT.

NY MODELL PÅ ISJAKT (AMERIKANSK).

HERR ANDRÉN.
1ste pristagare i alla de sista årens kappseglingar på skridskor.

Åter visa vi några bilder från det friska idrottslivet vintertid i högan nord.

De yngre medlemmarne af vårt kungahus äro som bekant lika ifriga och intresserade som skickliga sportsmän, och en påpasslig fotograf, som ströfvar omkring i Stockholms vackra omgifningar, har som oftast tillfälle att »föreviga» en eller annan af dem.

Foto. Ländahl, Stockholm.

ÖFRE BILDEN: Från skidtåflingarne vid Saltsjöbaden.

NEDRE BILDEN: Prinsarne Gustaf Adolf och Wilhelm åse löpningen vid Saltsjöbaden den 21 januari.

DE STORA SKIDTÄFLINGARNE VID HOLMENKOLLEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af N. Skarpmoen.

LIFVET VID HOLMENKOLLENS TURISTHYDDA UNDER TÄFLINGARNE.

De årliga stora skidtävlingarne vid Holmenkollen vid Kristiania ha ju småningom fått karaktären af ett slags nationalhögtid, och folk samlas då både från Norge och från alla de skandinaviska

länderna för att åse loppnen. Dessa gynnades i år af den härligaste väderlek samt voro också synnerligen lyckade och hade att uppvisa ovanligt vackra resultat.

FRÅN SKIDTÄFLINGARNE VID HOLMENKOLLEN.

MILLIONKÖPET AF EN RAFAEL-TAFLA.

Den bekante amerikanske trustkungen och konstsamlaren Piermont Morgan har för den oerhörda summan af 100,000 pund sterling eller omkring *två och en half millioner francs* inköpt en altartafla af Rafael benämnd S:t Antonio di Padua ma lonna cher Colonna-Rafael.

Taflan har emellertid icke alltid haft så stort anseende; både Louvren och National Gallery i London ha afvisat anbud å densamma, enär man ansåg att den vore »restaurerad och fördärfvad». För en fyra, fem år sen köptes den emellertid af en mr Colnaghi, som frigjorde den från dess klumpiga öfvermåling, hvadan den nu befinner sig i ganska godt skick.

Emellertid tör den knappast kunna anses som ett af mästarens bästa verk, därtill bär den allt för tydligt prägeln af härstamning från hans af Umbriska skolans traditioner ännu bundna första period.

Taflan, hvilken undergått många och skiftande öden, torde tillsvärdare komma att stanna i Europa, då den nuvarande lycklige ägaren icke lär ha lust att erlægga den höga införseltullen till Förenta s'aterna, hvilken skulle uppgå till c:a 400,000 kronor. Trustkungen kommer i stället att pryda sin boning i London med denna Rafael jämte en hel del andra nyligen förvärfvade mästerverk, som han samtidigt

RAFAELS MADONNA S:T ANTHONIO DI PADUA, inköpt af den amerikanske trustkungen Pierpont Morgan för 1,800,000 kronor.

utställt å Royal Academy, såsom en porträttgrupp af van Dyck, ett kardinalporträtt af Rubens, en »Helig familj» af Tizian och ett landskap af Rembrandt.

ETT SKEPPSBROTT.

Efter fotografier, tagna af ett ögonvitne till Kalmarbarksskeppet »Trio», förlisning med 7 man af besättningen i Hartlepoolbukten under stormen den 12—13 November 1901, samt tillståda HVAR 8 DAG.

Under den rasande stormen den 12—13 sistlidne november blef bland andra fartyg äfven Kalmarbarken »Trio» jämte sju man af besättningen hafvets offer, i det fartyget i Hartlepoolbukten af stormen drefs på grund och sönder-

slogs af vågorna. Endast tre man af de tio lyckades rädda sig.

Det torde vara sällsynt nog, att ett dylikt hemskt skådespel kan fotograferas, och äro väl därför de bilder vi här visa våra läsare, hvilka äro tagna af ett ögonvitne

till katastrofen, i sitt slag tämligen ovanliga.

Man ser det redlösa, af stormen ramponerade fartyget komma drifvande mot kusten. Förgäfves söker man sätta ut en båt från stranden: gentemot den rasande stormen kan den ingenting uträtta,

utan fartyget slungas upp på grundet bland bränningarne. Från stranden söker man nu att medelst raketer bringa räddningslinor, ombord åt den nödställda besättningen. Äfven detta är förgäfves; afståndet är för stort... Overksam och bäfvende måste man äse, hur

det obarmhärtiga elementet fullbordar förstöringsarbetet å det olyckliga fartyget. Masterna gå öfver bord, den ena efter den andra, slutligen remnar det väldiga skrofvvet med ett dånande brak, och hafvet slukar allt, både skepp och män...

VECKANS: PORTRÄTT:

C. J. SAMUELSON.

Diamantbröllop kunde den 6 febr. firas af kyrkoherden m. m. *C. J. Samuelson* i Kalfsvik och Jäths församlingar af Vexjö stift, med kyrkan, i det han då i 60 år varit präst. Den gamle patriarken sköter oakadt sina 83 år själf sitt stora pastorat.

F. W. HAMMARSTRÖM.

Guldbröllop firades den 13 febr. af magistratssekreteraren, v. häradshöfding *Fr. W. Hammarström* i Borås och hans maka född *Friman*. Hr H. är 85, hans maka 74 år, begge befinna sig vid utmärkt vigör samt voro på högtidsdagen föremål för liflig hyllning från släkt och vänner. Guldbrudgummen kan i år fira 50-årsjubileum som magistratssekreterare.

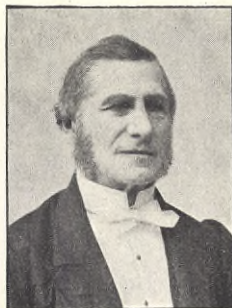

SOPHIA HAMMARSTRÖM.

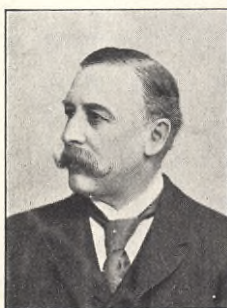
L. J. HÖGBERG.

91 år fyllde den 14 febr. f. bruksförvaltaren *L. J. Högberg* i Sollefteå. Han var under många år i Graningsverkens i Ångermanlands tjänst, där han senast var förvaltare vid Sollefteå. Kry till själ och kropp åtnjuter den gamle nu ett välförtjänt otium.

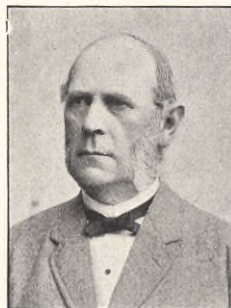
C. TYDÉN.

Den 29 jan. fyllde f. godsägaren *Christian Tydén* i Stockholm 91 år. Som bevis på den glemmes vigör kan anföras, att då HVAR 8 DAGS korrespondent anhållit om hans fotografi, han själf kom upp med detsamma, nyter och kry som en yngling.

W. DENNINGHOFF.

Sjuttio år fyllde den 5 jan. grosshandlaren *Wilhelm Denninghoff*, chef för den bekanta och ansedda Göteborgsfirmen af samma namn. Hr D., som brakt sig upp genom eget arbete, duglighet och företagsamhet, tillhör de köpmän, öfver hvilka man med rätta är stolt i rikets andra stad.

P. H. LÖFQVIST.

Landssekreteraren *P. H. Löfqvist* i Uppsala, som nyligen afgick från den befattning han under många år skött, kan blicka tillbaka på en rik och gagnande verksamhet. Den hjärtliga uppmärksamhet, som härvid kom honom till del, visar också, hur allmänt skattad och värderad han är.

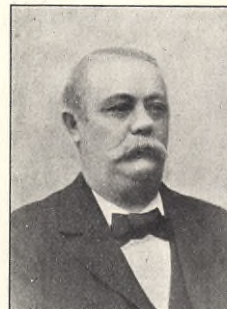
C. L. FRÖMAN.

I anledning af att fanjunkaren *Carl Ludvig Fröman* i Mosjö med 1901 års utgång frånträdd de befattningar han i 24 år innehafvt som ordförande i kommunalstämman m. m. var han inbjuden till en subskriberad fest å Frimurarelogen i Örebro och fick mottaga talrika bevis på aktning och tacksamhet.

W. MONTELL.

Till kyrkoherde i finska nationella församlingen i Stockholm har utnämnts vice-pastorn *Wilhelm Montell*, och har den unge intelligente prästmännens utnämning inom församlingen hälsats med odelad tillfredsställelse.

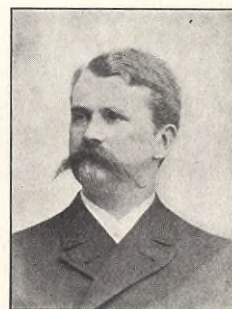
O. NYGREN.

60 år fyllde den 11 febr. järnhandlaren *Oskar Nygren* i Karlstad, där han varit etablerad sen år 1866. Mångårig ledamot af stadsfullmäktige, drätselkammaren, o. s. v., var den vänsälle och jovialiske mannen på födelsedagen lifligt hyllad af sin talrika vänkrets.

E. WELLANDER.

50 år fyllde den 3 febr. borgmästaren i Nyköping R. W. O. *Carl Edvard Wellander*. W. som innehaft sin befattning sedan 1881 och jämväl varit riksdagsman i Andra kammaren, var på födelsedagen föremål för liflig hyllning.

T. SJÖBERG.

Femtio år fyllde den 22 jan. en inom norrländska järnvägslokaler vida känd och uppburden person, f. d. stationsinspektoren *Ture Sjöberg* i Östersund, och gäfvo med anledning häraf ett antal vänner och kamrater för honom subskriberad fästmiddag å stadshotellet.

GALLERI

J. A. LINDBOE. †

Den bekante norske vänsterpolitikern lagman *J. A. Lindboe* har aflidit. Att vi svenskar skulle kunna hysa sympatier för en man, som helt öppet arbetat för unionens och konungamaktens afskaffande, är ju omöjligt. Däremot må rättvistigen också sägas, att han *personligen* var en hedersman.

K. K. J. POSSE. †

Med greve *Karl Knut Johan Posse* å Bergqvara bortgick en af vårt lands största och man kan väl säga insiktsfullaste jorddotter. Han ägnade sig till en början åt militärtjänst, bar innehaft en mängd förtroendeuppdrag och efterlämnar minnet af en ädling i ordels vackraste mening.

J. BÄCKSTRÖM.

En af vår svenska industris stormän bortgick nyligen med innehavaren af tobaksfirman *Wm Hellgren & Comp.* grosshandl. K. W. Ö. i kl. *Johan Bäckström* f. 1826. Frikostig och nobel mot sina underhatvande och innehavare af en mängd förtroendeuppdrag sörjes han i vida kretsar.

J. W. ANDERSSON. †

Den 27 jan. afled i Stockholm föreståndaren för frimärkstyckeriet *Jakob Wilhelm Andersson* 54 år gammal. A., som vid 11 års ålder började sitt yrke hos *Jakob Bagges* sedrtryckeri hade i 10 år på ett utmärkt sätt skött sin ansvarsfulla plats. Han sörjes närmast af maka och barn.

J. M. HJELLSTRÖM. †

Den 11 jan. afled i Borlänge tandläkaren *Johan Mauritz Hjellström*, f. 1868. Erkänt skicklig i sitt fack, var den afidne allmänt värderad och afhållen för sitt redbara och angenäma väsen, och sörjes utom af sina närmaste, maka och syskon, af en stor vänkrets.

A. W. SAHLSTRÖM. †

I Kristinehamn afled i förra veckan underlöjtnanten i Litregementets husarkårs reserv, svärdsman *Adrian Wilhelm Sahlström*, f. 1836. Den duglige gamle knekten hade genom sitt toujoura och glada väsen förvärfvat en stor vänkrets, som nu jämte syskon står sörjande vid hans bår.

J. A. LANDQVIST. †

I Umeå afled den 14 jan. en af stadens äldste och mest ansedda borgare f. sjökaptanen och hamnmästaren *Johan Aron Landqvist* f. 1818. Pliktrogen, redbar och duglig, efterlämnar den gamle hedersmannen ett i allo aktadt namn och minne.

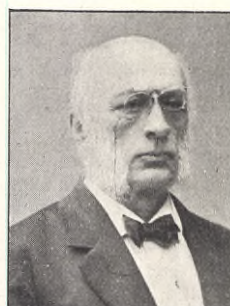
T. A. KEIJSER. †

Den 21 jan. afled i Stockholm kontorschefen vid Slakteribolaget *Thure August Keijser*, K., som var född 1844 har alltsedan det stora bolagets början varit dess energiske och daglige kontorschef. Han sörjes närmast af maka och barn.

G. GÖRANSSON. †

Den 21 jan. afled i Råå f. sjökaptanen, skeppsredaren *Göran Göransson*, f. 1834. Den samvetsgranne och pliktrogne mannen innehade utom sin affärsverksamhet en mängd enskilda och kommunala förtroendeuppdrag, och har hans borigång framkallat sorg i vida kretsar.

C. W. BILLING. †

Den 3 juni afled i Stockholm f. rådmannen m. m. därstädes *Chr. Walfrid Billing* f. 1834. B., som jämväl var fil. dr., blef 1881 rådmann, från hvilken befattning han 1900 tog afsked. Redbar och duglig var han mycket anlitad både i kommunala och privata värt.

C. G. L. BROBERG. †

Den 24 jan. afled handelsresanden *Carl Gustaf Lorentz Broberg* f. 1843. Student i Upsala 1864, slog han efter några år in på den merkantila banan. Anställd som ombud för Jönköpings tändsticksfabrik m. fl. större fabriker, var B. omtyckt af dem, med hvilka han kom i beröring.

E. K. CEDERBERG. †

Den 26 jan. afled i huvudstaden grosshandlaren *E. K. Cederberg* f. 1850. C. bedref sedan flere år tillbaka agenturaffär med vägnakeri- och sadelmakeriartiklar, hvilken han upparbetat till en betydande grad. Utom af maka, barn och barnbarn sörjes han af en stor vänkrets.

HVAR 8 DAGS NOVELLBLAD. I.

TOM LISTER SOM SMUGGLARE, af E. P. Latt. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Tom Lister hade slagit sig ned vid ett bord å Hötél Cecils amerikanska bar. Rundt om honom ljöd den kärftva amerikanska dialekten. Plötsligt kom en person och slog sig ned å andra ändan af soffan. Efter att några ögonblick ha betraktat Tom tilltalade han honom, och frågade, om han fick bjuda på en »cocktail». Tom tackade för vänligheten och snart var samtalet i full gång. Främlingen presenterade sig som turist. Hans namn var Montague Lundberg, och som han var alldeles obekant i staden, frågade han Tom, om denne kunde vara i tillfälle visa honom stadens sevärdheter.

»Hör på, min unga vän», sade han. »Hvad har ni för er om dagarne?»

»För närvarande ingenting», svarade Tom. För några veckor sedan tog jag afsked från Yeomanry-regementet och går nu ledig, men söker hvarje dag efter någon plats».

»Jag vill betala er 400 kronor, om ni under fjorton dagar vill göra mig sällskap och visa mig staden».

Mycket förtjust antog Tom anbudet och började sin tjänstgöring samma afton. Han förde honom omkring öfverallt, och de besågo både likt och olikt. De besökte teatrar och varietéer, sådana som Empire, Alhambra m. fl. ställen.

Allt för snabbt förfliö de fjorton dagarne. Sista dagen kom, och vid en finare middag resonnerade de nu om, hvad de hört och sett.

Lundberg uttryckte sin tacksamhet för Tom för den omsorg han ägnat honom och beklagade bara, att samvaron blef så kort.

»Tänker ni resa från London?»

»Ja, jag måste tillbaka till New-York, men om jag kunde finna en pålitlig person att sända, skulle jag stanna längre».

»Kan ni ej sända mig?» frågade Tom.

»Jo, men det är både ett grannliga och farligt uppdrag», svarade Lundberg fundersamt.

»Kom till mitt hotell i morgon så få vi talas vid om saken», tillade han efter en paus.

På utsatt tid infann sig Tom, och Montague Lundberg meddelade, att han beslutat låta honom resa. »Jag betalar er fyratusen kronor och fritt vivre. Ni har att lämna detta paket till adressaten, som bor å Waldorf-Astoria».

Tom invände, att posten var fullt säker och betydligt billigare.

»Paketet innehåller diamanter för fyrahundratusen kronors värde».

»Åh!» utropade Tom förvånad, »men hvarför icke assurera paketet och sända den med posten».

»Nej», sade Lundberg leende, »ni förstår, det är meningen att ej betala någon tull för dem. Jag har gjort den resan många gånger, men nu äro detektiverna efter mig. Om ni sköter er, kan ni få flera sådana uppdrag».

»Jag skall göra det, men jag vill under sådana förhållanden ha tiotusen kronor», sade Tom och såg Lundberg rakt i ansiktet.

»Sagdt och gjordt», svarade han. »Ni reser med Etruria på söndag, och då ni kommer till New-York, går ni direkt till hotellet och frågar efter Benjamin Cowper. Jag ger honom telegrafisk order att betala till er de tiotusen kronorna. Ni träffar mig här, då ni kommer tillbaka».

På söndag morgon mottog Tom paketet med en förmaning att vara rädd om det. »Här är en present till min kompanjon, ett silfveretui, innehållande en tiokronorscigar. Lämna honom den och tappa den ej». Så skiljdes de.

Snart var Tom ute på Atlantiska hafvet, och han började se sig om bland passagerarne för att stifta bekantskap med någon. Till sin förtjusning fick han till bordsgranne en bedårande skön dam. Hon var en äkta amerikansk skönhet, glad och fri af sig, och de blefvo snart förtroliga med hvarandra.

Tom tyckte, att dagarne flögo bort, så intagen var han i sin nya bekantskap.

»Tom», sade hon en afton då de nalkades New York, »jag har en del spetsar och andra varor, jag ej gärna vill betala tull för. Men det är väl ändå säkrast anmäla dem till förtullning?»

»Jag tänker ej anmäla mina saker», sade Tom naivt.

»Huru tänker ni bära er åt då?» sade hon spetsigt.

»Jag bär dem i fickan, Maisie!»

»Jag fruktar, att jag ej kan göra det — då få de hellre snoka igenom mina koffertar», svarade hon skrattande.

Då ångaren nalkades Sandy Hook, började Tom för första gången känna sig nervös. Nu stannade man och tog läkaren ombord, senare kommo tulltjänstemännen, och passagerarne försvunno den ene efter den andre för att närvara vid resgodsets förtullning.

Så kom frihetsstatyn och Brooklynbron i sikte, och snart låg den stora kolossen förtöjd vid kajen.

En lång ström af män kom ombord och bagaget transporterades till tullpaviljongerna.

Tom erbjöd sig hjälpa Maisie med hennes bagage, men då han kom tillbaka efter att ha efterfrågat hennes koffert, var hon försvunnen. Han såg efter henne en stund, men då han ej vågade invänta henne, aflägsnade han sig, utan att ha fått säga henne farväl. Han ropade an en droska, steg upp i den och körde direkt till hotellet Waldorf-Astoria.

Nu erinrade han sig sitt uppdrag. Han kände i fickan efter paketet. Ja, himlen vare tack, den var i säkert förvar. Inom nästa halftimma skulle han tjänat sina tio tusen kronor.

Hotellets förhall var fylld med kommande och gående. Han gick fram till disken och frågade efter Cowper.

Han blef visad in i dennes rum och hälsades välkommen.

»Hur har resan gått?» frågade Cowper.

»Förträffligt», svarade Tom. »Här har ni paketet».

I det samma öppnades dörren, och en herre och en dam inträdde.

»Maisie!» utropade Tom förvånad.

»Där är mannen», sade hon lugnt och pekade på Tom.

»Och här är kontrabandet», sade hennes följeslagare och grep paketet. »Vi ha öfverlistat er till sist», fortsatte han med en triumferande blick på Cowper.

»Det ser så ut», svarade denne.

Tulltjänstemannen — ty det var en af tullverkets högsta tjänstemän — öppnade hastigt paketet och visade stenarne. »I sanning ett godt kap. Detta blir er en dyr historia».

»God eftermiddag», sade Cowper och såg betecknande åt dörren. Båda aflägsnade sig, utan att säga ett ord vidare. Tom stod där stum och tillintetgjord.

»Jag fruktar ni varit en smula oförsiktig», sade Cowper.

»Jag blef bekant med henne på båten», svarade han.

»Hon är en af deras skickligaste detektiver och har troligen följt edra spår från hotell Cecil. Regeringen underkastar sig rätt dryga utgifter för att hålla sig med detektiver på andra sidan just nu, så jag tänker vi få ej tadla dem för mycket. Men hade ni ej en god cigarr till mig också?»

Tom tog fram etuiet och räckte honom.

»Det var förträffligt», sade Cowper, öppnade det och betraktade cigarren med kännarmin.

»Här har ni er betalning», fortsatte han och räckte honom en sedelbunt.

»Men tänker ni betala mig? Det var då generöst».

»Icke alls», svarade Cowper och drog af cigarrens yttre omslag, under det Tom förvånad stirrade på honom. Så började han skaka cigarren, och ur den ena ändan föllo de allra härligaste diamanter.

»Och de andra?» frågade Tom.

»Voro endast vackert slipade glasbitar», svarade Cowper.